

בס"ד. ב' חלקים מהתוועדות יום ב' פ' וישב, י"ט כסלו ה'תשי"ט.

תרגום חפשי בלתי מוגה

... כדי להגיע ולמצוא את פנימיות נפשו, ועי"ז את "פניך הוי" – אין דרך אחרת מלבד עי"י "בקשו".
היכן מחפשים דבר שהלך לאיבוד, והיכן זה הולך לאיבוד? – במקום חשוד, לא במקום מואר.
וזהו גם תוכן המשל המובא בהמשך תרס"ו, משל למלך שהי' לו בן יחיד, הנה היכן יכול הבן-יחיד להשיג את השלימות? – דוקא כאשר המלך שולח אותו למדינה רחוקה, מקום ששם אין יודעין גדולת המלך,
אשר, זהו גם ענין התורה ומצוות: היכן יכולים להשיג אותם? – דוקא בעולם הזה הגשמי, "למצרים ירדתם" ו"יצר הרע יש ביניכם".

וכמו כן בעבודתו הפרטית של כל אחד ואחד, שה"תכלית" היא לא מאמרי "השכלה"; בהכרח להוריד ולהמשיך זאת במאמרי "עבודה" עם "בכך" בפועל,
והתכלית היא לא, להיות בחור-טוב בזמן ישיבתו בתומכי-תמימים, ונותנים לו את כל הענינים השייכים אליו,

ולבסוף, כאשר אומרים לו: הקשב, רוצים לבצע דרכך "שליחות" – הוא מתחיל לטעון: לשם הוא לא רוצה לנסוע, וכאן זה לא לפי כבודו, ושם ירמסו אותו, ובכלל למה לו להתנתק מה"אור" ולנסוע ל"חושך" – עדיף לו להישאר בדי' כותלי הישיבה, ובקשר לשליחות הנה "שלח נא ביד תשלח"...

ובפרט כמ"ש בתרגום ובמדרש, כי זה קאי על משיח – משאיר הוא זאת למשיח; משיח יקבץ נדחי ישראל, ואילו הוא ישב וילמד נגלה ופנימיות ויהי יהודי טוב עם זקן לבן, ואת ה"שליחות" יעשה כ"ק מו"ח אדמו"ר עי"י אחרים –

הנה על זה אומרים, כי אז אין זוכים לא ל"פניך הוי", ולא ל"פניך" דפנימיות הנפש, עד שכאשר חסר הפנימיות – אין לדעת מה יהי סוף-כל-סוף עם החיצוניות, וכמבואר הענינים בכמה מקומות.

ולכן אומרים, כי מה פועל ביאת משיח? – דוקא ה"יפוצו המעיינות חוצה": אותם מקומות שעליהם פוסקת התורה כי זה נקרא בשם "חוצה" – זה יכול להביא את ה"יחידה" שבנפש, הענין ד"משיח" הפרטי, ואת ה"יחידה הכללית" של כללות נשמות ישראל, הנעשית ונמשכת עי"י משיח הכללי של כל בני ישראל, אדם בגוף, רמ"ח אברים ושס"ה גידים.

וזהו, כפשוטו, מה שכ"ק מו"ח אדמו"ר שלח שלוחים בכל מקום, ו"ספיחים" וגידולי-גידולים גם עתה, שאין זה ענין של סבל ועינוי – אלא הם-אלה ה"נבחרים" שפועלים ביאת משיח למטה מעשרה טפחים.

ואלו המתעקשים בחושבם כי זהו לתועלת נפש האלוקית, לכן יושבים הם במקום פלוני – הנה באם הם, השלוחים, יעשו עמהם חסד ויצרפום אליהם – יזכו גם הם לקבל את ה"שיריים" שלהם מהענינים של "בקשו פני" ו"את פניך הוי אבקש".

ובהיות שכעת נוכחים כאן כמה מהשלוחים –

יאמרו השלוחים "לחיים" בשמחה ובטוב לבב, וידעו, כי הם נוסעים למדינה פלונית ולמקום פלוני כדי לפעול ביאת משיח לכל בני ישראל בכל מקום שהם – כי בהכרח (כביכול) להזדקק לעבודתם ושליחותם דוקא ב"חוצה", להביא שם את המעיינות, ועי"ז את משיח צדקנו בכל מקום שהוא.

* * *

מובא בחסידות, כי "חוצה" מתחיל תיכף לאחרי "בתי גוואי". היות ש"בתי גוואי" היינו חכמה ובינה, מוחין שבראש, נמצא כי מה שלמטה מן המוחין שבראש נחשב כבר "חוצה".

וכן הוא גם על פי חקירה: מעלת האדם באשר הוא אדם, היא היותו "בעל שכל", במילא הרגש שבלב, עאכו"כ כח המעשה – הרי זה ה"חוצה" שבאדם.

אעפ"כ כאשר המשל המדובר בתרס"ו, אין פירושו כי בן המלך עוסק ברגש שבלב ובכך הוא נפטר מ"חוצה". הכוונה היא בפועל, שהוא נוסע במדינה רחוקה, ועד (כהלשון שם) "מדינה רחוקה שאין יודעין מגדולת המלך".

ובכן, נכון שאלו שנוסעים ל"נוארק" זה ג"כ בגדר "חוצה", ולמונטריאול הרי זה רחוק יותר בכך-וכך קילומטר – זה איפוא ג"כ "חוצה",

אבל תכלית הכוונה היא – הנסיעה ל"מקום רחוק" עד כדי כך שאין יודעים מגדולת המלך, ושם משלימים ופועלים וסוללים דרך להביא לשם סוף-סוף את ה"מעיינות" במילואם ובשלימותם, עם כמה וכמה מאנ"ש.

ולכן העובדה שכולם הוזכרו יחד ("וואָס מ'האַט אַלעמען מסדר געווען"), אינה אומרת כי הם כולם בשה,

ב"ציבור" הרי ישנם מכל הסוגים, אבל אלו הנוסעים ל"חוצה" **שהעולם** אומר כי זהו "חוצה", אפילו **העולם** מרגיש שזה "חוצה" – **לכך** היא הכוונה בה"המשך" ובכל מקום שמבארים הענינים, כי משם יכולים להביא לידי גילוי את תכלית הכוונה,

וכמובן מהמשל, כי כדי להגביי בנין – יש להניח את הכלי תחת השורה התחתונה, ולא מספיק לוותר על השורה הראשונה מלמעלה, ולומר שבגלל שזה לא השורה הראשונה הרי זה כבר "חוצה" ; הוא ירים עוד שורה, והבנין נשאר בגלות!

כיצד פועלים ביאת משיח? הנה כפי שהי מרגלא בפומי דכ"ק מו"ח אדמו"ר, כי לא כגלות הזה גלויות הקודמים, הגלות הנוכחית היא גלות שצריך להוציא את כל הניצוצות הימנה, בהכרח איפוא להגביי את כל הבנין כולו, ובכך תלוי ביאת המשיח, כשיהי ה"כולו זכאיי" עייז שמבדילים?? זאת מה"כולו חייבי", מן הלעומת-זה –

דבר הנשלם דוקא עיי אלו הנוסעים למדינות **הרחוקות**, ובשמחה ובטוב לבב,

וכמבואר לעיל, כי ב"שליחות" זו זכו הם עיי ההשגחה העליונה לפעול ביאת משיח,

ואלו העושים "צחות" ובדיחות, ונשארים לישיב על שמריהם – יהי להם אשר להם; לא זו הדרך שמאדמו"ר הזקן והלאה עד כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, העמידו את ה"דרך ארוכה", שבאמת היא ה"דרך קצרה" האמיתית, והודיעו כי זה "קרוב" לכל אחד ואחד "בפיך ובלבבך לעשותו".
לחיים, לחיים.

The Daily Sicha